

[Ole Bjørn Kraft.]

tion, fordi styrkerne er så svage, at de kun repræsenterer et skinforsvar. Ministeren understregede i denne forbindelse, at vi som andre NATO-lande, ikke mindst i betragtning af vor geografiske beliggenhed — og det er meget vigtigt at understrege det — må lægge vægt på opretholdelse af et stående beredskab. Dette må altså være regeringens politik, så sandt som ministeren taler på regeringens vegne; det må derfor også nu være det radikale venstres politik, skønt det ikke altid finder udtryk i de udtalelser, der fremsættes.

Beredskabet står således i centrum af forsvarets ordning. Det store flertal i det høje ting har hidtil været af den opfattelse, at vi var i stand til at løse den opgave på en sådan måde, at vore allierede ville acceptere det som en rimelig ordning, og således, at de kunne stole på Danmark, hvis det kom til et forsvar af Vesteuropa. Jeg vil sige det ganske klart, at det konservative folkeparti ønsker, at denne opgave: at have et stærk beredskab som led i en forsvarsordning, et beredskab, der straks kan optage en kamp og derved muliggøre, at hjælp kommer frem, og at vi selv senere kan udvikle vore styrker — skal løses tilfredsstillende og effektivt. Det er mit partis opfattelse, at det danske folk også ønsker en sådan løsning. Jeg har mærket på de møder, jeg har deltaget i i den sidste tid, at den utrygge verdenspolitiske situation har skabt megen ængstelse i det danske folk, og at det med stor bekymring ville se gennemført en ordning af vort forsvar, der svækkede vore muligheder. Jeg tror derfor også, at denne debat bliver fulgt med en betydelig større interesse, end debatterne her normalt følges med, fordi det danske folk forstår, at her drejer det sig om selve vor fremtid.

Den højtærede forsvarsminister lagde i i sin tale stor vægt på, at forslaget ville medføre en kvalitetsmæssig forbedring. Det er muligt, at forslaget forbedrer de enkelte enheders effektivitet; men det samlede resultat, derom er jeg overbevist, vil være en svækkelse i forhold til de mål, vi tidligere har sat os, thi også enhedernes antal og enhedernes styrke har naturligvis betydning.

Det, der er sket, er det enkle, at regerin-

gen i stedet for at søge at give forsvarets rammer indhold gennem de fornødne bevilninger har indskrænket rammerne til de bevilninger, man inden for regeringen har kunnet blive enig om. Der synes her på forhånd at være sat en grænse; milliarder synes at være et urørligt tal. Ligesom varer under et udsalg noteres til 9 kr. 85 øre, for at man ikke skal tænke på tikronen, således er budgettet i dette forslag blevet stående ved 985 mill. kr.; man må ikke tænke på milliarder.

Der er god grund til at tro, at det budget, som her er opstillet, ikke vil kunne holde. For det første burde der, hvis det var et helt ærligt budget, også efter dets eget indhold være lagt 50 mill. kr. til, nemlig det, som langtidssoldskabet vil kræve. Det er imidlertid ikke sket. Midlerne til langtidssoldaten er taget ved en forringelse af andre sider af forsvaret. Jeg vil gerne sige til den højtærede minister, at jeg tror, det er meget heldigt, at man om dette beløb, de 50 mill. kr., har brugt udtrykket „af en størrelsesorden på ca. 50 mill. kr.“; det vil nok blive større. Den fremgangsmåde, man her har anvendt, er urimelig. Målet må være at nå det samme beredskab ved hjælp af de hvervede soldater, som hvis tjenestetiden ikke var nedsat, og hvis det kommer til at koste mere, må der ekstrabevillinger til. Hvis de ikke kommer, betyder de 985 mill. kr. en nedsættelse i forhold til det i forvejen nedskårne budget. Forsvarets forringelse viser sig også ganske enkelt derved, at beredskabsstyrken er nedsat til 13 000 mand i stedet for de 16 000.

Vi er her ved et centralt punkt såvel i forslaget som i spørgsmålet om tjenestetiden og dens varighed. Der er to sider ved tjenestetidsspørgsmålet. Den ene er selve uddannelsen af soldaterne og anvendelsen af den uddannede soldat, den anden er tjenestetidens indflydelse på beredskabets styrke. Det er sikkert muligt at uddanne en soldat inden for de 12 måneder i de almindelige soldatermæssige færdigheder. Men hjemsender man soldaten i det øjeblik, uddannelsen er i orden, afskriver man ham fra den færdiggørende uddannelse i beredskabet og den styrke, som det betyder for beredskabet. Der er også noget umiddelbart urimeligt i at hjemsende ham i det øjeblik, da han er rede til at nyttiggøre uddannelsen